

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

เป็นบ้ำกันหายหรือยัง

(คณะศิษย์ถวายปัจจัยสมทบตั้งสถานีวิฑูรรมเป็นเงิน ๑๐๒,๒๔๕ บาท) พอใจ
สาธุ สถานีวิฑูรรม เวล่านีวิฑูรรมกำลังกระจายจะตั้งที่นั่นจะตั้งที่นี่ ตั้งที่ไหนๆ คนนั้นมีเงินเท่านั้น
จะตั้งวิฑูรรม ขาดเท่านั้นเท่านั้นก็มาหาหลวงตานี้แหละ แยกโน้นแยกนี้ เราก็เห็นแก่หัวใจ
ประชาชนถึงได้อุตสาหะพยายาม เรื่องธรรมเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุด เราถึงอุตสาหะพยายาม
เกี่ยวกับสถานีวิฑูรรม วิฑูรรมก็เสียงธรรมเข้าสู่ใจ ใจเมื่อได้รับบรรณาธิกรณเหมือนกับน้ำดับไฟ
ยุบลงฮวบๆ นะ ไฟกิเลสตัณหามันแสดง ธรรมะนี่เป็นน้ำดับไฟ สาดลงไปนี่ก็ยุบลงๆ ด้วย
เหตุนี้วิฑูรรมจึงเป็นของสำคัญมากที่สุด นี่ละที่เราได้อุตสาหะ มีเท่าไรก็ตะเกียกตะกายออก
อย่างนี้ ต่างท่านต่างมาบริจาครวมเข้าวิฑูรรม วิฑูรรมเป็นเสียงธรรมแล้วเข้าสู่จิตใจ จิตใจเบิก
บานยิ้มแย้มแจ่มใส อยู่ด้วยกันก็ผาสุกเย็นใจตายใจกันได้

ตายไปแล้วก็ไม่ต้องถามเลยว่าจะไปไหน คือมันแน่นอยู่ในหัวใจ อำนาจแห่งบุญแห่ง
กุศลเป็นอย่างนั้น เรื่องธรรมจึงเป็นของสำคัญมากที่สุด เราจึงได้อุตสาหะพยายาม ทาง
ไหนๆ ขอมมาแหละเรื่องวิฑูรรม ขอมมาๆ เรื่องธรรมเป็นของเล่นเมื่อไร แต่พวกสัตว์โลก
ทั้งหลายเห็นเป็นของเล่น เป็นของจริงตั้งแต่เรื่องกิเลส ถึงได้เดือดร้อนกันตลอดมา ธรรม
เห็นเป็นของไม่จำเป็น เหมือนเป็นของเล่นของอะไรไป ไม่นานแหละดูจะกระจายทั่ว
ประเทศไทยวิฑูรรมนี้ เวล่านี้กำลังกระจายออกๆ กว้างขวางออกไป ทางโน้นจะตั้ง ทางนี้จะตั้ง
จังหวัดนั้นจะตั้ง จังหวัดนี้จะตั้งเรื่อยไปแหละ ก็คงจะได้ยินข่าวจากกันและกัน ผู้ที่ได้ยิน
แล้วก็เล่าให้กันฟัง แล้วก็สนใจที่จะตั้งสถานีวิฑูรรม

เราพยายามสอนโลกสอนทั่วประเทศ เฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยเรา ธรรมเราออก
ทั่วประเทศเลยแหละ ออกด้วยความแน่ใจๆ ทุกอย่างเลย เรื่องจิตใจนี้ไขว่คว้ามากที่สุด
นะ เคยพูดให้ฟังแล้วว่า เหมือนสัตว์ตักน้ำในมหาสมุทรทะเลหลวง มองดูที่ไหนว่ายน้ำ
ป้อมแปมๆ หาฝั่งหาผาที่จะเกาะจะยึดเพื่อบรรเทาและพ้นภัยไม่มี นี่ที่สำคัญมาก จิตใจ
มันไขว่คว้าอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรทะเลหลวง มหาสมมุติมหานิยม มันไขว่คว้าเพราะไม่
มีหลักยึด อันนั้นก็ดี อันนั้นก็ดี ยึดตรงไหนก็ฟังๆ มีธรรมเท่านั้นยึดได้ เกาะติดปั๊บไปได้
เลยๆ เป็นอย่างนั้นนะ

เราจึงได้อุตสาหะพยายาม มีเท่าไรๆ ทุ่มลงเพื่อธรรมเข้าสู่หัวใจคน นอกนั้นเราพูด
จริงๆ เราไม่ได้เห็นสำคัญอะไรในโลกอันนี้ มันสำคัญอยู่ที่ใจอย่างเดียว คือประมวลเข้า
มาแล้วมาอยู่ที่ใจดวงเดียว โลกนี้ทุกข์แสนทุกข์ ทุกข์ที่โหนว้างนั้นเลย ถ้ามเข้าไปหา ลงที่ใจ

ดวงเดียว โลกนี้ทุกซัที่ใจของสัตว์ๆ แต่ละดวงๆ และตรงกันข้ามสุขที่ใจของสัตว์ บรมสุขที่ใจของผู้พ้นทุกข์ นั้น มีอยู่ที่หัวใจเท่านั้น พิจารณาหมดแล้ว แต่นี้สัตว์โลกทั้งหลายหาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ มีแต่ไขว่คว้าๆ หวังตลอดเวลา จนกระทั่งวันตายความหวังยังหวัง แต่ก็ผิดพลาดไปเสียๆ เพราะเราไม่ได้สร้างความสมหวังไว้

เมื่อมีธรรมเรียกว่าตายตัวเลย แน่นอนเลย เกาะติดบีบๆ ถ้าไม่มีธรรม อะไรมาช่วยไม่ได้โลกอันนี้ ช่วยใจดวงนี้ ไม่มีอะไรช่วยได้ในโลกนี้ สิ่งในโลกทั้งหลายต่างคนต่างไขว่คว้าหามา คนนั้นได้เท่านั้น คนนี้ได้เท่านั้น จนกระทั่งถึงเป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งอันดับสองไปโดยลำดับทั่วโลก พวกเศรษฐีๆ เศรษฐีเหล่านี้ก็เศรษฐีอารมณ์ เศรษฐีเงินก็ไ้หลังลายนั้น ถ้าเอาไปใช้ในทางผิดๆ ก็พาเจ้าของจม นั้น ถ้าใช้ในทางที่ถูกเอามาทำประโยชน์ ไ้หลังลายก็กลายเป็นคุณสมบัติเทิดทูนหัวใจผู้เป็นเจ้าของให้ได้รับความสุขความเจริญ และพ้นทุกข์ไปได้เพราะสมบัติเหล่านี้ที่นำมาทำประโยชน์หนุนเรา ถ้าต่างคนต่างเพลินไปเฉยๆ อันนั้นดีอย่างนั้น อันนี้ดีอย่างนี้ อย่างตื้นกัน

เศรษฐีโลกอันดับหนึ่ง อันดับสอง อันดับสาม ลมๆ แล้งๆ ไปอย่างนั้น เศรษฐีอะไรมีแต่ลมปาก ที่ว่าเป็นเศรษฐีเงินจำนวนเท่านั้นเท่านั้นก็ไ้หลังลาย ถ้าใครฉลาดไ้หลังลายนี้เป็นคุณ ถ้าโง่เสียอย่างเดียวไ้หลังลายนี้จะเป็นตัวมหากภัยต่อเจ้าของ เจ้าของมีทรัพย์สินสมบัติมากเท่าไรมหากภัยเต็มตัวเลย เท่ากับมหากภัยเท่านั้นแหละ มันแยกกันอย่างนี้ อยู่ที่ใจนะไม่อยู่ที่อื่น ขอให้พูดชัดๆ เต็มหัวใจเถอะ ท่านทั้งหลายอย่างนี้เป็นบ้ากับสิ่งเหล่านี้มันกะพูดให้ชัดๆ อย่างนี้ภาษาธรรม มันได้เห็นสิ่งเหล่านี้เป็นของประเสริฐที่ไหน เป็นเครื่องหนุนๆ ถ้าเราเอามาทำทางดี สิ่งเหล่านี้ก็เป็นเครื่องหนุน ถ้าเอามาทำทางผิด สิ่งเหล่านี้เป็นมหากภัยต่อตนเอง นี่เราพิจารณาหมดแล้ว สุดท้ายหนุนใจให้พ้นจากทุกข์ ล้วนแล้วแต่สิ่งที่เรานำมาเป็นคุณค่าต่อเราคือการสร้างความดี การทำบุญให้ทานประเภทต่างๆ นี่ละหนุนเข้ามาๆ พาให้พ้นจากทุกข์

มีแต่กอดกันไว้ กุมกันไว้ นับข้อมือ มีเงินเท่านั้นเท่านั้น มีแต่ข้อมือ พอลมหายใจขาดข้อมือก็พังไปด้วยกัน จะมาว่าอะไรสมบัติจำนวนน้อยมีความหมายอะไร มันอยู่กับที่หัวใจ หัวใจที่เป็นเจ้าของถ้าโง่ก็พาจม สมบัติเหล่านี้ละช่วยให้จมไปเลย ถ้าฉลาดสมบัติเหล่านี้ก็หนุนให้ขึ้นไป ขอให้พากันคิดให้ดี

ธรรมที่นำมาสอนอยู่ทุกวันนี้ เราสอนด้วยความมั่นใจแนใจตลอด เราสอนโลกในธรรมทุกชั้น เราไม่เคยสงสัยอะไรเลย เต็มอยู่ในหัวใจนี้หมด ถอดออกมาจากช่องแห่งของจริง ใครจะว่าเราบ้าให้ว่าไป บ้าแบบนี้เราก็บ้าของเราไปเรื่อยๆ บ้าแบบเมตตาจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว ปล่อยวางหมดแล้วยังไม่แล้ว ได้อะไรมาอีกเอาอีก จนไม่มีอะไรเหลือเดี๋ยวนี้ติดหนี้เขานะ ระยะเวลาเรียกว่าจนที่สุด หลวงตาจนที่สุดในระยะนี้จนมาก ทางโน้นมา

ขอทางนี้มาขอ ไม่ทราบจะแยกแยะให้ทางไหนๆ บ้าง เลยสุดท้ายเจ้าของก็เลยจะตาย ผู้มาขอมันก็จะตายเหมือนกันนั่นแหละ ไม่ใช่ตายแต่ผู้ให้นะ ผู้มาขอมันก็จะตาย มันไม่ได้กินได้ใช้ก็ตายแหละ ผู้ให้ให้หมดเนื้อหมดตัวแล้ว หมดทั้งร่างกายทิ้งป๊วะไปเลย นั่น ตายเหมือนกัน

ขอให้ท่านทั้งหลายฟังให้ดี พุดชัดๆ เราพูดอย่างอาจหาญ ธรรมของพระพุทธเจ้าเต็มหัวใจเวลานั้นะ นี่จวนจะตายแล้ว สอนท่านทั้งหลายให้รู้เนื้อรู้ตัว ให้ยึดให้เกาะความดีนะธรรม นอกนั้นไม่มีที่เกาะ อาศัยเป็นชั่วระยะๆ ก็พังไป เขาไม่ฟังเราก็กัง ได้มาหายไปๆ ได้มาเท่าไรก็เสียไปเท่านั้นไม่มีอะไรได้แหละ ส่วนบาปกับบุญนี้ติดหัวใจ ระวังให้ดีบาปอย่าพากันเพลิดเพลिनจนลืมนื้อลืมตัวใช้ไม่ได้นะ ใจเป็นของสำคัญ ขอให้ได้ธรรมอบรมจิตใจจะเป็นความรอบคอบรักษาตัวได้ดี ถ้าใจเอากิเลสตัณหาเข้ามาพอกพูนนี้พาจมตลอดจมด้วยความเพลिनของเจ้าของนั่นแหละพาให้จมไม่ใช่อะไร

นี่จวนจะตายเท่าไรยิ่งห้วงโลก เราไม่สนใจใครที่จะมาว่าแบบไหนๆ โจมตีเรา เราไม่เคยสนใจกับโลกสมมุติ เราสอนโลกสมมุติด้วยน้ำดับไฟๆ ตลอดมา เราไม่เคยเป็นภัยต่อผู้ใด หัวใจเราสิ้นสุดไปแล้วเรื่องภัยเรื่องอะไรๆ ไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง เรานำธรรมะที่หมดพิษโดยสิ้นเชิงนี้ออกมาสอนโลก ใครจะฟังก็ฟังเอาจะตายในวันใดวันหนึ่ง อยู่ในกาลานี้ตายด้วยกันหมดไม่มีใครเหลือแหละ คนนั้นวันนั้นตาย คนนี้วันนี้ตาย หลวงตาบัวลมหายใจสิ้นเมื่อไรตายเมื่อนั้น ไม่อยู่ ใครก็เหมือนกันพอสิ้นลมหายใจแล้ว จะเอาอะไรมาสูบเข้าไปช่วยลมหายใจก็ช่วยได้เท่านั้นแหละ สุดท้ายก็หมดไม่มีเหลือ ให้เอาเสียนะความดีงาม อย่าลืมนื้อลืมตัว

เวลานี้กิเลสตัณหากำลังเป็นคลื่นมหาภัยใหญ่โตครอบงำสัตว์โลก เป็นบ้าดีกันทั่วโลกทั่วสังสาร ใครมีความสุขในโลกนี้ สามโลกธาตุนี้ เอามาวัดกับธรรมในหัวใจนี้ว่าจันเลยเราบอกจริงๆ เราไม่มีเรื่องทุกข์ในสมมุติทั้งหมด ไม่มีในหัวใจเลย เราสอนโลกด้วยความเมตตาล้วนๆ เท่านั้นเอง เราไม่มีอะไร เรื่องธาตุขันธ์เจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดา เพราะเป็นสมมุติด้วยกันมีสภาพเหมือนกันหมด ส่วนวิมุตติหลุดพ้นนั้นไม่มีอะไรเข้ามาเกี่ยวข้องเลย ท่านว่านิพพานเที่ยง เที่ยงที่ตรงนั้นแหละธรรมธาตุ ลงถึงนั้นแล้วจำไปหมดเลย ถ้าว่าแบบโลกเขาเรียกว่าสนุกดูโลกว่าจันเถอะ ธรรมจำอยู่แล้ว จะดูอะไรดูธรรม ก็จำอยู่แล้ว ดูโลกซิที่มันมีติดบอด หูหนวกตาบอดอยู่ที่นี่ ตามีหูมีเท้าไรใจบอดเสียอย่างเดียวบอดหมด ตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็นพิษเป็นภัยต่อตัวเองไปหมดถ้าใจเป็นภัยอย่างเดียว ถ้าใจเป็นคุณสิ่งเหล่านี้ก็มาเป็นเครื่องส่งเสริมให้เป็นประโยชน์ต่อไป ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ อย่าลืมนื้อลืมตัว

ฟังอรรถฟังธรรมแล้ว ฟังให้ไปคิดนะ ธรรมเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร นำโลกให้พ้นจากทุกข์ไปได้มากขนาดไหน ก็เลสตัณหาพาใครให้พ้นจากทุกข์มีไหม ไม่เคยมี จึงอย่าพากันติดกันดินจนเกินไปนะ ลืมเนื้อลืมตัว ธรรมประกาศบ้าง ๆ อยู่ยังไม่รู้ยังไม่สนใจฟัง ถ้าโรงลิเกละครกระบี่รำไ้ไปนั้นเป็นบ้ากันทั้งวันทั้งคืน อันนี้ที่น่าทุเรศสงสารมากนะ นี่ละคลื่นของกิเลสมันทับอย่างนี้ ไปที่ไหน ๆ แม้ในวัดในวามีวัดที่ไหนทุกวันนี้ มีแต่ส้วมแต่ถ่านเติมวัดเต็มวา เพราะกิเลสเข้าไปเหยียบย่ำทำลายในวัดในวาในพระในเณร พระเณรก็เลยกลายเป็นกองมูลรอกองคู วัดก็เลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่านบรรจุกองมูลรอกองคูอยู่ในนั้นหมด

เพราะพระเณรไม่ได้ปฏิบัติตามอรรถตามธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ ที่ควรจะเป็นทองคำทั้งแท่งอยู่ในวัด วาฉันเถอะนะ วัดก็คือข้อวัตรปฏิบัตินั่นแหละ ดิมีขอบมีเขต วัดมีขอบเขตเพราะพระเณรผู้เป็นเจ้าของวัดมีขอบเขต ถ้าพระเณรไม่มีขอบเขตเสียอย่างเดียวเหลวไปหมด เป็นส้วมเป็นถ่านไปหมดนั่นแหละ เป็นที่ดินเฉย ๆ ว่าเป็นวัดเป็นวา หัวใจนี้สำคัญมากนะ นี่ละเวลานี้กิเลสเหยียบเข้ามา ว่าวัดว่าวามีวัดที่ไหน ไปที่ไหนเห็นแต่หุรหุราฟู่ฟ่าเป็นเครื่องพอกพูนของกิเลสให้ลืมเนื้อลืมตัวตลอดไปเท่านั้น หากจะให้รู้สึกตัวไม่มีเลย

พระพุทธเจ้าท่านสอนว่ายังไง สถานที่บำรุงความสุขให้โลกทั้งหลายได้มีความสุขสงบเย็นใจ ผู้ผ่านพ้นไปได้ก็ผ่านพ้นไป ท่านสอนว่ายังไง ท่านอยู่ยังไงพระพุทธเจ้า ท่านอยู่ยังไง กินยังง ใช้อยังง กับพวกเราที่อยู่กินกันยังงทุกวันนี้ มีแต่ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมติดดินเป็นบ้า ติดหนี้ติดสินพะรุงพะรัง มองหาคนทั้งหมดเห็นแต่หนี้เต็มตัว ๆ แล้วเจ้าของยังเพลินเป็นบ้าอยู่รู้ไหม รู้แล้วยังเดี๋ยวนี้นะ โลกอันนี้มันมีความสุขที่ไหน หนี้สินนี้เป็นสายระโยงระยางเต็มไปหมดทั่วโลก ตั้งแต่ครอบครัวนี้ครอบครัวนั้น ติดหนี้ติดสินกันพะรุงพะรัง กระจายออกไปในหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ตลอดถึงประเทศ ประเทศนั้นประเทศนี้ ระโยงระยางด้วยการติดหนี้ติดสินกัน

ความติดหนี้ติดสินมันเป็นความสุขที่ไหน มันเป็นทุกข์ทั้งผู้ให้ยืมทั้งผู้ยืมไปนั้นแหละ มีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนเต็มบ้านเต็มเมือง ยังพากันเพลินเป็นบ้ากันอยู่หรือเราอยากถามว่าเป็นบ้ากันหายหรือยังเดี๋ยวนี้นะ เราอยากถามว่างั้นนะ โลกอันนี้มันโลกบ้าแท้ ๆ นะ พูดให้ชัดเจนจากเสียงธรรมนี้ ธรรมนี้ไม่ได้บ้า เห็นหมดทุกอย่าง รู้ทุกอย่าง ปล่อยทุกอย่างแล้ว เรื่องความทุกข์ไม่มีในหัวใจดวงที่สอนอยู่เวลานี้ พูดให้ฟังให้ชัดเสียพี่น้องทั้งหลาย ยังว่าหลวงตาบ้ามาเป็นพิษเป็นภัยต่อบ้านต่อเมืองอยู่หรือ หลวงตาบ้าเอาน้ำมาดับไฟจนจะเป็นจะตายอยู่เวลานี้ ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวอยู่หรือ จะไปรู้เมื่อไร

ดีไม่ดีหาว่าหลวงตาบัวเป็นข้าศึกต่อชาติต่อบ้านต่อเมืองต่อศาสนา ไปหมดแล้วนะเวลานี้ พวกกิเลสตัณหา มันกองทัพใหญ่ อันใดที่ตีมันทำลายลงๆ อันใดที่ช่วยมันส่งเสริมขึ้นไป กำลังเป็นไฟเผาโลกเวลานี้ เพราะไม่มีธรรมในใจ จำเอานะ ถ้ามีธรรมในใจ ต่างคนต่างฟังเหตุฟังผล เชื่อถือกันยอมรับกันละชิ ตั้งแต่วังใหญ่ลงมา เช่นอย่างประเทศนี้ก็หมายถึงวงรัฐบาลลงมา ให้ฟังเสียงทั้งผู้ใหญ่น้อย ฟังเสียงอรรถธรรมเป็นสำคัญนะ เอาธรรมมาเป็นเครื่องก้าวเดิน อย่าเอาความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความทะเยอทะยานมาเป็นใหญ่เป็นโต มันจะทำลายชาติ ศาสนา ทั้งตัวเองให้ฉิบหายไปหมดไม่มีอะไรเหลือ ถ้าเอาธรรมมาบำรุงรักษาแล้วเฉลี่ยแผ่ให้ทั่วถึง ไม่ว่าผู้ใหญ่น้อย เหมือนเราเลี้ยงลูกเราในครอบครัว ลูกมีเท่าไรพ่อแม่เลี้ยงดูได้หมด

ลูกมีกี่คนชี้มือเข้าไปหาพ่อกับแม่สองคนเท่านั้นแหละ เขาไม่ได้ชี้ไปไหนนะลูก มีกี่คนเขาชี้ไปหาพ่อหาแม่เท่านั้นแหละ เพราะเลี้ยงดูเขามา อันนี้วังราชการงานเมืองก็คือพ่อคือแม่ของชาติบ้านเมือง ควรที่จะดูให้ทั่วถึง อย่าเห็นแก่ได้แก่เอา เห็นแก่อำนาจบาตรหลวงป่าๆ เกื่อนๆ ที่เอามาเผาโลกอยู่เวลานี้มีแต่อำนาจปาเถื่อนทั้งนั้นแหละ เป็นบ้าอยู่เวลานี้ เผาโลกอยู่เวลานี้ ธรรมท่านไม่ได้เผานะ ไปที่ไหนเย็นใจไปหมด ผู้ใหญ่น้อยนับถือกัน เคารพกัน รักกัน ธรรมเป็นอย่างนั้นนะ

ถ้าใหญ่เท่าไรยิ่งเยอหยิ่งจองหองพองตัวเหมือนอึ่งอ่างกับวัวนั้น นี่จัม พวกนี้พวกจัม จะเก่งไปไหนมันก็ไม่เก่ง เก่งแต่ลมปากความสำคัญเฉยๆ หัวใจนั้นละพาสำคัญให้เจ้าของเป็นบ้า พวกกันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นแหละ จำเอานะธรรมที่สอนนี้ เราสอนด้วยความแม่นยำทุกอย่างในหัวใจของเราไม่มีอะไรเลย ไอ้โลกที่จะมาต่าหนิติเตียนอะไรเราไม่เคยสนใจ เราสนใจแต่จะทำประโยชน์ให้โลกเท่านั้นแหละ เอละไม่ต้องเอวัง เพราะเราไม่ได้ตั้งนโม

ผู้กำกับ รายงานพิเศษ หน้า 7 พิมพ์ไทยรายวัน วันอาทิตย์

กะเทาะแก่นปัญหาหลวงตามหาบัว – สมเด็จพระพุฒาจารย์

ปัญหาใหญ่ที่กำลังเกิดขึ้นในบ้านในเมือง อันเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธศาสนาในเวลานี้ คงไม่มีปัญหาใดที่จะสร้างความสับสนแก่สังคมได้มากมาย เท่ากับปัญหาการแต่งตั้งสมเด็จพระพุฒาจารย์(เกี่ยว อุปเสโณ) วัดสระเกศ ให้เป็นประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช และยังมีอำนาจเป็นผู้ลงนาม “ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช” อีกด้วย (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา หน้า 2 วันที่ 20 กรกฎาคม 2547)

แทบทุกวงสังคมต่างก็จับประเด็นนี้ขึ้นมาวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา ตามสติปัญญาของแต่ละคนๆ แม้แต่ “เผ่าจุมูกบาน” ที่ชั่วชีวิตก็ยังไม่เคยได้ลิ้มรสกลิ่นสีของผ้าเหลืองก็ยิ่งออกมาวิพากษ์วิจารณ์ สร้างความสับสนให้เกิดแก่สังคมหนักยิ่งขึ้นไปอีก

บ้านนี้เมืองนี้มิได้สิ้นไร้มืดตอกผู้มีสติปัญญาอันฉลาดแหลมคม เพียงแต่ผู้มีสติปัญญาเหล่านั้นกลับ “เห็นแก่ตัว” มากกว่าที่จะกล้าออกมาพูดความจริงเพื่อให้สังคมได้ทราบว่าจะอะไรผิดอะไรถูก จึงปล่อยให้เหตุการณ์บานปลายออกไปใหญ่โต

จนถึงต้องรบกวนต่อเบื้องพระยุคลบาท !!

สาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นนั้น “ณ. หนูแก้ว” ผู้มีปัญญาน้อย กล้าฟันธงว่าเป็นเพราะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวม ถ้าเป็นคนหัวดำๆ ก็จะใช้วิธีการเลียงกฎหมาย แต่ถ้าเป็นพระหัวโล้นๆ ก็จะใช้วิธีเลียงบาลี ซึ่งทั้งข้อกฎหมายและข้อบาลีทั้งสองสิ่งนี้ก็มีสิ่งที่พิสูจน์ได้ไม่ยาก

เพื่อให้เกิดความกระจ่างโดยไม่ต้องมาตีความให้ยุ่งยาก “ณ. หนูแก้ว” จะขอยกเอาข้อกฎหมายที่ผู้มีอำนาจในบ้านเมืองได้นำมาใช้อย่างผิดครรลองคลองธรรม จนเกิดเป็นปัญหาความขัดแย้งระหว่างสำนักของหลวงตามหาบัว กับ สำนักของสมเด็จพระพุฒาจารย์ กุฎิภิกขุแทนที่ว่านี้ก็คือ มาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ซึ่งมีบัญญัติไว้ว่า...

มาตรา 10 ในเมื่อไม่มีสมเด็จพระสังฆราช ให้สมเด็จพระราชาคณะผู้มีอาวุโสสูงสุดโดยสมณศักดิ์เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช

ถ้าสมเด็จพระราชาคณะผู้มีอาวุโสสูงสุดโดยสมณศักดิ์ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการมหาเถรสมาคมที่เหลืออยู่เลือกสมเด็จพระราชาคณะรูปหนึ่งผู้มีอาวุโสโดยสมณศักดิ์รองลงมาตามลำดับ และสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช

ในเมื่อสมเด็จพระสังฆราชไม่ประทับอยู่ในราชอาณาจักร หรือไม่อาจทรงปฏิบัติหน้าที่ได้ สมเด็จพระสังฆราชจะได้ทรงแต่งตั้งให้สมเด็จพระราชาคณะรูปใดรูปหนึ่งปฏิบัติหน้าที่แทน

ในกรณีที่สมเด็จพระสังฆราชมิได้ทรงแต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนตามวรรคสาม หรือสมเด็จพระราชาคณะซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่แทนสมเด็จพระสังฆราช ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชได้ ให้นำความในวรรคหนึ่ง และวรรคสองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ประกาศนามสมเด็จพระราชาคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชตามมาตรานี้ในราชกิจจานุเบกษา

นี่คือบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับต่อกรณีนี้โดยตรง !!

ผู้มีปัญญาน้อย ขอให้คำอธิบายว่า สมเด็จพระสังฆราชพระองค์นี้ ได้รับพระมหากรุณาโปรดเกล้าฯสถาปนาโดยพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 (ฉบับเดิม) แต่เนื่องด้วยสมเด็จพระสังฆราชพระองค์นี้ทรงพระประชวรเป็นเวลานาน จะทรงปฏิบัติหน้าที่ได้หรือมิได้ตามข้อบัญญัติในมาตรา 10 วรรคสาม ก็ต้องสุดแต่แต่ความเห็นของคณะแพทย์หลวงผู้ถวายการรักษาเท่านั้น และสมเด็จพระสังฆราชก็ยังมิได้ทรงแต่งตั้งสมเด็จพระราชาคณะรูปใดรูปหนึ่งให้ปฏิบัติหน้าที่แทนตามวรรคสาม ถ้าผู้ใดจะลุแก่อำนาจกระทำการลงไปก็ควรจะใช้บทบัญญัติในวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมายความว่า หากมีข้อยุติได้ว่า สมเด็จพระสังฆราชมิทรงปฏิบัติหน้าที่ได้ สมเด็จพระพุฒาจารย์ ก็สามารถ “เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช” ได้โดยอัตโนมัติ เป็นการบังคับใช้โดยอนุโลมตามกฎหมาย เพียงแต่รัฐมนตรีผู้มีอำนาจทำหน้าที่ประกาศนามในราชกิจจานุเบกษาเท่านั้น (กฎหมายให้อำนาจไว้ตามวรรคห้า)

ทั้งนี้ก็เพราะ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ) เป็นสมเด็จพระราชาคณะผู้มีอาวุโสโดยสมณศักดิ์สูงสุด (สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้) ดังนั้น สมเด็จพระพุฒาจารย์ จึงดำรงตำแหน่ง “เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช” โดยอนุโลมตามมาตรานี้

ส่วนในวรรคสองบัญญัติว่า “ถ้าสมเด็จพระราชาคณะผู้มีอาวุโสสูงสุดโดยสมณศักดิ์ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการมหาเถรสมาคมที่เหลืออยู่เลือกสมเด็จพระราชาคณะรูปหนึ่งผู้มีอาวุโสโดยสมณศักดิ์รองลงมาตามลำดับ และสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช”

ตามความเป็นจริงแล้ว สมเด็จพระราชาคณะผู้มีอาวุโสโดยสมณศักดิ์สูงสุดปัจจุบันนี้ก็คือ สมเด็จพระพุทธปาพจนบดี วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม แต่ชราภาพด้วยวัยที่ล่วงเลยกว่า 97 ปี จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ดังนั้นจึงควรที่มหาเถรสมาคมจะต้องปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา 10 วรรคสอง (ถ้ามีข้อยุติว่ามีทรงปฏิบัติหน้าที่ได้) คือต้องทำหน้าที่ “เลือก” สมเด็จพระราชาคณะรูปหนึ่งผู้มีอาวุโสโดยสมณศักดิ์รองลงมาตามลำดับ ซึ่งก็จะได้แก่ “สมเด็จพระพุฒาจารย์”

ขณะที่มหาเถรสมาคมยังมิได้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดลงไป ผู้ไม่มีอำนาจทางรัฐบาลก็กลับมาออกประกาศแต่งตั้งสมเด็จพระพุฒาจารย์ ให้เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช โดยที่กฎหมายมิได้บัญญัติให้อำนาจไว้ จึงถือว่าปฏิบัติผิดต่อกฎหมาย ผิดจารีตประเพณี และยิ่งอาจล่วงละเมิดต่อพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์

ถือว่าผู้เป็นคฤหัสถ์เข้าไปก้าวก่ายแทรกแซงในกิจของสงฆ์ !!

โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย !

ตามกฎหมายนั้นได้ให้อำนาจคฤหัสถ์ไว้แต่เพียง วรรคสุดท้ายของมาตรา 10 ดังที่ ท่านทั้งหลายได้เห็นแล้วข้างต้น ซึ่งบัญญัติไว้แต่เพียงว่า “ให้รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศนามสมเด็จพระราชาคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช ตามมาตรานี้ในราชกิจจานุเบกษา” ซึ่ง “ตามมาตรานี้” ก็หมายถึง เมื่อได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสองแล้ว ผู้มีอำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีจึงได้ทำหน้าที่ ประกาศนาม สมเด็จพระราชาคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชตามมาตรานี้ในราชกิจจานุเบกษา

ท่านผู้มีสติปัญญาทั้งหลาย หากคนในรัฐบาลไม่เข้ามาก้าวภายในกิจของสงฆ์ และ ได้กระทำไปโดยถูกต้องตามกฎหมายนี้แล้ว ปัญหาทั้งหลายเหล่านี้คงไม่เกิดขึ้น ก็ในเมื่อ สมเด็จพระพุฒาจารย์ท่านก็มีสิทธิ “เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช” ตามกฎหมาย นี้ได้อยู่แล้ว

นี่แหละคือ “ต้นเหตุ” อันนำมาซึ่งความแตกแยกอย่างใหญ่หลวงในหมู่สงฆ์ จนเกิดความร้าวฉานไปทั่วสังฆมณฑล เกิดความระส่ำระสายในหมู่พุทธบริษัทไปทั่วทั้งแผ่นดิน ซึ่ง ในวันนี้และในขณะนี้ได้มีผู้พยายามออกมาเบี่ยงเบนประเด็นให้ผิดไปจากความเป็นจริง ซึ่ง บ้างก็กล่าวหาว่าเป็นเรื่องการแก่งแย่งกันขึ้นมาใหญ่ของฝ่ายธรรมยุตกับฝ่ายมหานิกาย บ้าง ก็ว่าหลวงตาพระมหาบัวอยากเป็นสมเด็จพระสังฆราชเสียเอง และบ้างก็ว่านายทองก้อนไป รับเงินจากต่างชาติเข้ามาทำลายพระพุทธศาสนา ก็สุดแท้แต่จะว่ากันไปตามกำลังของ สติปัญญาและความบาง-หนาในกิเลสของแต่ละคน ๆ

หากใครยังจำได้ ครั้งแรกนั้น นายทองก้อน วงศ์สมุทร ได้ออกมาเรียกร้องให้ทาง รัฐบาลได้พิจารณาบทบาทวาทกรรมการออกคำสั่งแต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช ซึ่ง นายทองก้อน ระบุว่า เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่ทางรัฐบาลก็ได้ดำเนินการใด ๆ เพื่อความสงบเรียบร้อยของสังคม แม้หลวงตามหาบัวเองก็เคยเจริญพรให้ผู้นำรัฐบาล ได้ ใส่ใจดูแลในเรื่องนี้หลายครั้งหลายหน แต่ก็ไม่มีการพิจารณาแก้ไขเพื่อให้อะไร ๆ ได้ดี ขึ้นมาบ้างเลยแม้แต่น้อย จนกระทั่งต้องมีการเข้าถวายฎีกาต่อพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัวในที่สุด

สำหรับผู้ที่ประทุษร้ายด้วยกาย วาจา และใจ ต่อพระสงฆ์ผู้ทรงศีลทรงธรรม ขอฝาก ธรรมะบทหนึ่งให้พึงพิจารณา ว่า...

“โยทณฺฑนทนะอทณฺฑทสฺสุ อปฺปะทุญฺเฐสุทฺทสฺสติ ทสฺสนนมะมฺญญุตฺรังฺฆานัง ขิปปะเม วัณนิตฺถจละติ เวทนะนังผะรุสฺสังฆานิง สะวีริสสะวะเถทนะนัง คะรุกัังวาปิอาพาธัง จิตตักเข

ปิงวะปาปุณเณ ราชโศวาทุปะสัคคัง อัปภักขานังวะทารุณัง อะถะวาสะอะคะรานิ อัคคิ
ทะหะติปาวะโก กายัสสะเกทาทุปปัญญโณ นิระยังโสอุปะปัชชติ”

ผู้ใดประทุษร้ายท่านผู้ไม่ประทุษร้ายทั้งหลาย ลงอาญาผู้ไม่มีอาญา ย่อมถึงฐานะ
๑๐ ประการ อย่างใดอย่างหนึ่งพลันทีเดียว (ย่ำ..พลันทีเดียว) ผลจะได้ดังนี้...

๑. (ทุกข) เวทนาอย่างแรงกล้า ๒. สรีระถูกทำลาย ๓. อาพาธหนัก (เจ็บป่วย
หนัก) ๔. ความฟุ้งซ่านแห่งจิต ๕. ความขัดข้องจากพระราชา (ได้รับโทษภัยจาก
ราชการ) ๖. การถูกต่ออย่างร้ายแรง ๗. ความย่อหยับแห่งเครื่องญาติ (ญาติสิ้นชีวิต)
๘. ความเสียหายแห่งโภคะทั้งหลาย (สูญสิ้นทรัพย์) ๙. ไฟป่าย่อมไหม้เรือนเขา ๑๐. ผู้
นั้นมีปัญญาทราวม ตายไปย่อมตกนรก

พึงพิจารณาไปตามนี้เถิด....

ณ. หนูแก้ว

หลวงตา ก็มีเท่านั้น เขาพูดถูกต้องแล้วไม่มีที่ค้าน ที่ออกทั้งหมดนี้เราออก
ด้วยความเป็นธรรม ด้วยการพิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยออก ๆ เราจึงแน่ใจตลอดว่าไม่ผิด
ใครจะว่าอะไร ๆ ก็เป็นเรื่องของเขาไป เรื่องของธรรมเป็นธรรม ผู้จะยึดเป็นหลักก็ให้ยึดไป
ได้เลยไม่สงสัย ก็มีเท่านั้นเอง เอาเท่านั้นละ พูดเรื่องโลกมันสกปรก อู๊ย รำคาญนะ เดี่ยวนี้
เราถ้าพูดแบบภาษาของโลกก็ว่า เราอิตถนาระอาใจพอแล้ว ไม่อยากเล่นไม่ยากฟังเลยนะ
เรื่องโลกนี้ มันสกปรก ธรรมนี้จำตลอดเวลา นี่ถอดออกจากนี้ถ้าพูดนะ ไม่มีอะไรเข้ามา
ผ่านเลย ธรรมแท้เป็นอย่างนั้น ผ่านเข้ามาก็มีแต่บุตรแต่คุณ ไม่ทราบจะปิดตรงไหน ๆ
เพราะฉะนั้นจึงอิตถนาระอาใจ ไม่อยากเล่นด้วยเลย

ใครก็ว่าแต่ใครดีใครเก่ง แล้วหาคนเก่งไม่มี ตามหลักธรรมแล้วหาคนเก่งไม่มี ทั้ง ๆ
ที่ใครก็ว่าใครดีใครเก่ง เก่งอันนี้เป็นบุตร เก่งอันนี้เป็นคุณ เก่งอันนี้กองใหญ่ เก่งอันนี้กอง
เล็ก มีแต่กองบุตรกองคุณจะเอาความเก่งมาจากไหน เป็นอย่างนั้นนะ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz